

LXI.

VĚ-MĚ kǐ sūis Roē dě lǎ tĕrr' oð řichĕ sĕin, moē kǐ lĕ siel moē kǐ lǎ mĕr ǎfĕrmī :
Mĕs ně mĕ krĕiŋ tĕl kĕ jĕ sūis sī tŭ mĕ voēs bārbĕ sǐ lōŋkĕ pōrtĕr :
Kānt mĕ sārās ně dě sĕ tāns κ'ānkōr' Ānāŋkĕ rĕŋōĕt.

Lōrs tĕtĕ choz' oðbĕi' soĕt ǎ sōn vĕt,

5 Tĕt sĕ kǐ vīt trāvĕrsānt

Lĕ kâos

Ě l'ĕr κrānd.

Dōnk dě Vĕnūs ně sūi-nĕ,

ōrĕ κ'Āmĕr vî tĕvōlānt nōmĕ-sōĕ.

10 Rĕŋĕr ǎ kōntrĕintĕ ně chĕrh', ĕins mĕnĕ tĕt dě dĕsĕr

Ā-mĕ sĕdĕr tĕrr' ě lĕ fōns krĕs dě lǎ mĕr, voĕrĕ l'ōlīnpĕ dĕ-diĕs

Dōnt jĕ tĕrĕ l'ānpĕrĕ viĕt m'āprōpriānt l'ōtōrĕtĕ pĕr dĕsŭr ĕs kōmāndĕr.

FIN DU II. LIVRE

DE-CHANSONĚTES.